

ха на брат и сестра, отдавна свикнали един към друг.

Колко бързо привикват децата... — помисли императрица Ирина, която наблюдаваше урока на сина си и младата снаха. — Няма още година как Елена дойде у нас и вече говори гръцки, каточели се е родила в нашия дом.

За детето нямаше вече друга родина, освен Никея, други баща и майка, освен Ирина и Ватаци. Възпитателите ѝ се бяха постарали колкото може по-скоро да забрави българския си произход, близките си в Търнов, далечния Хем...

Затова царски родове си избираха снаха за наследника на престола още от крехка детска възраст. Защото тя щеше да познава и обича само сраната и елика на людете, над които някога щеше да царува.

Невинната душа на Елена не знаеше какво се работи над нея, с какви изтънчени изкуства карат детското ѝ сърце да отвиква от привързаността към земята, където се бе родила, от людете от които бе произлязла. Детето бързо свикна с новото си положение. Само понякога копнежът по родители и близки, по роднини и другарки, го прекосяваше като жесток удар от кинжал. Ала то мълчеше. Ала често нощем проливаше сълзи и безпомощна тъга, като зовеше едва чуто майка си.

Все пак, от ден на ден Елена все повече привикваше с новите обичаи, новите носии, чуждия елик и непознатите люде. Не ѝ оставяха много време за да мисли за дома си. Уроци по гръцки, уроци по латински, уроци по танц... Забави, игри, празненства... Всеки ден императрица Ирина ѝ даваше по един подарък: огърлие, птица, кукла, книга... Затова Елена най-бързо се привързваше към новата си майка. Към кир Ватаци изпитваше леко стеснение и боязън. Хубавите му черни очи ѝ се виждаха много далечни и строги. Не бяха благи като на баща ѝ. А към Тодор изпитваше неясна отчужденост и хладина.

Това високо тънко момче, с гъсти черни вежди и замислен взор, я отблъскваше със свенливостта си и мълчанието си. Понякога тя се